

Lucian Dan Teodorovici

audiență 0

LiterNet
2003

LUCIAN TEODOROVICI

Audiență 0

Redactor: Delia Oprea doprea@litenet.ro

Copertă : © 2003 Dora Ionescu dionescu@litenet.ro

Ilustrații: © 2003 Horia Marinescu horia@utanet.at

Editare format Adobe PDF: Dora Ionescu dionescu@litenet.ro

Text: © 2003 Lucian Teodorovici

Toate drepturile rezervate autorului.

© 2003 Editura LiterNet pentru versiunea Adobe PDF

Este permisă difuzarea liberă a acestei cărți în acest format, în condițiile în care nu i se aduce nici o modificare și nu se realizează profit în urma acestei difuzări. Orice modificare sau comercializare a acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet este interzisă.

ISBN: 973-8475-37-6

Editura LiterNet

<http://editura.litenet.ro/>

office@litenet.ro

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE (UN SINGUR ACT)	4
AUDIENȚĂ 0.....	7
<i>Actul întâi</i>	7
<i>Actul intermediar</i>	15
<i>Actul al doilea</i>	21
AUDIENȚĂ 0.....	28
<i>Actul întâi</i>	28
<i>Actul intermediar</i>	35
<i>Actul al doilea</i>	39

CUVÂNT ÎNAINTE (UN SINGUR ACT)

PERSONAJELE:

Autorul

Redactorul

Cititorul

DECORUL

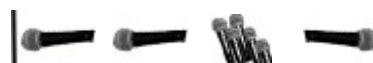
Ațiunea se petrece pe Internet.

Autorul își prezintă redactorului, cândva, probabil pe la începutul anului, două piese de teatru, sunt de fapt două versiuni ale aceleiași piese, una care s-a și jucat, fiind scrisă pentru radio, și una pentru scenă care așteaptă încă.

Autorul: Radio Iași mi-a propus realizarea unui scenariu pentru teatru radiofonic, oamenii de acolo fiind mulțumiți de o colaborare ce s-a întins pe vreo doi ani, o colaborare în care eu le-am furnizat niște

scenete, iar ei le-au montat. Așa s-a născut **Audiență 0**, varianta radiofonică, piesă construită pe scheletul unor încercări anterioare lăsate de izbeliște în computerul propriu. Și de astă dată, mai mult decât prima oară, succesul l-am primit cu stupefacție. Nici nu-mi trecuse prin minte că piesa mea, construită mai mult ca o proză, cu mijloace dintre cele mai moderne deprinse de mine până atunci, cu o doză consistentă de experimentalism, ar putea interesa un public ascultător destul de conservator. De altfel, am și intitulat-o **Audiență 0** dintr-un exces autoironic. Cât se poate de sincer, recunosc că, în momentul în care am predat-o postului de radio amintit, gândul nu-mi era decât la primii bani pe care urma să-i primesc din vânzarea unei creații literare proprii (n-am îndrăznit niciodată să consider scenetele anterioare, plătite și ele, ca fiind creații literare). Iar emoția, oarecum stupidă, îmi dau seama acum, era ca după difuzarea acestei piese să nu mi se bată obrazul, mai ales că suma oferită a fost una destul de interesantă. **Audiență 0**, varianta radiofonică, a fost însă selecționată, anul acesta, pentru a reprezenta România la un concurs internațional. Așa merg treburile uneori...

Recitind cele de mai sus, simt nevoia să-mi recunosc o oarecare jenă. Pe de o parte, fiindcă le-am

prezentat ca pe niște mari succese, fără să fie chiar așa. Pe de altă parte, pentru că reprezintă totuși niște succese, iar eu cunosc oameni care s-au dedicat teatrului și au obținut ceva mai puțin, iar asta nu din lipsă de valoare, uneori evident superioară valorii mele de dramaturg, ci din lipsa unor oportunități. În ce mă privește, oportunitățile, se vede, nu au lipsit. Asta poate pentru că nici nu le-am căutat

Redactorul este de acord că ideea de a le publica împreună nu e rea, de fapt nici nu se mai știe precis cine are ideea asta dar repet, e bună!

De ce să nu vadă și Cititorul cum se scrie, de fapt, un text, câte schimbări suferă și cum uneori nu doar versiunea pe care o primește el, Cititorul, merită să fie văzută ci și altele pe care Autorul le ține ascunse, pe veci, pe computerul lui.

Dar citind textele din nou, atent, de câteva ori, Redactorul are o bruscă revelație, este în fața a trei posibilități: fie două piese de teatru care pot fi jucate (la radio, pe scenă) exact așa cum le gândise Autorul, fie amândouă, împreună, pot deveni o singură piesă sau dacă Autorul ar vrea ar putea face un hipertext care să lege cele două părți autonome până atunci, devenite fragmente, să apară astfel un text nou care să se poată numi chiar și roman...

Redactorul: Poți pune personajele să se plimbe între radio și sala de spectacole, să facă cumpărături sau chiar (*pentru atmosferă*) să îi trimiți la o întâlnire romantică...

Autorul refuză, spune că el este dramaturguleț pe perioada acestei cărți și că nu au decât Redactorul și Cititorul să își imagineze ce vor...

Autorul: Teatrul, dramaturgia mai bine spus, presupune, mi-am spus întotdeauna, acceptarea din start a unei condiții: aceea că tu, ca autor, creezi personaje spre întrebuințarea altora, personaje niciodată definitive, de vreme ce ele au perspectiva de a fi modelate de diferiți regizori, de diferiți actori – de diferite alte concepții. S-ar replica aici că, în fapt, același lucru se întâmplă și în proză, fiecărui cititor revenindu-i plăcerea de a pune în scenă și a interpreta, din proprie perspectivă, viziunea unui autor. De acord. Diferența, una majoră în ce mă privește, este că, scriind teatru, prin simplul fapt de a da indicații scenice, prin simplul fapt de a-mi plasa personajele pe o scenă, devin complice cu eventualul regizor, scriu pentru el, îmi doresc să-l fac să mă înțeleagă, chiar să mă accepte – în felul ăsta, îmi asum o doză de artificial.

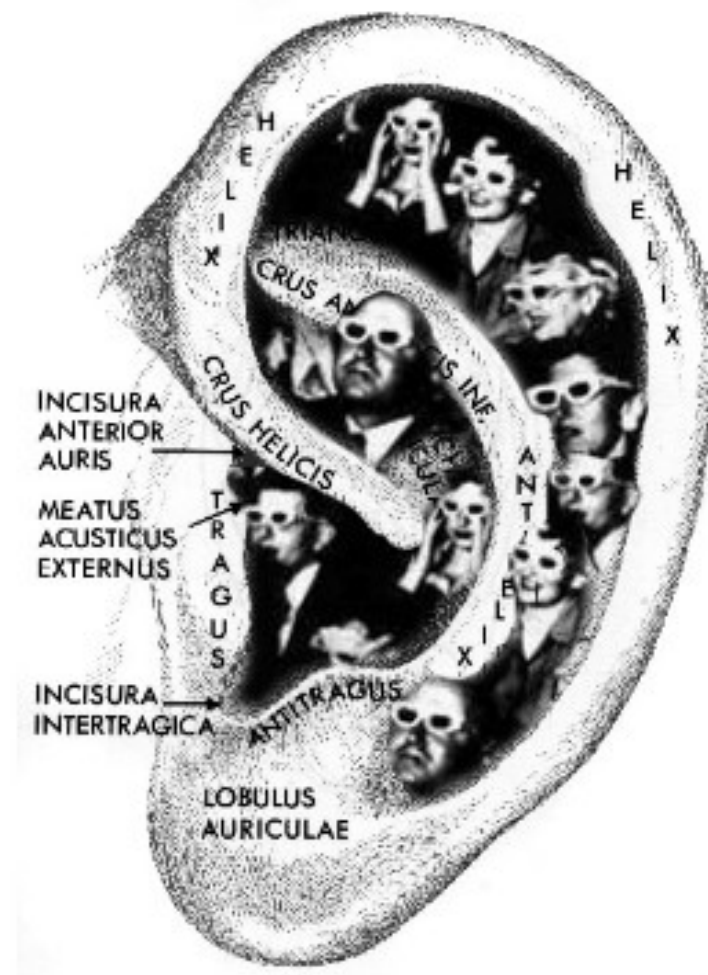
Redactorul, dezamăgit, nu își pierde însă entuziasmul pentru că e sigur că ideea lui e bună (se știe autorii sunt de obicei cam mofturoși).

Redactorul: Cititorule, să nu îl lăsăm pe autor să aibă cu totul dreptate, acest volum este un exemplu superb de intertextualism care ne-a fost refuzat de autor, dar noi avem dreptul să ne găsim exact grilă interpretativă pe care o dorim.

Autorul: Lucian Dan Teodorovici

Redactor: Delia Oprea

Cititor: se completează la lansare

AUDIENȚĂ 0

(VARIANTA RADIOFONICĂ)

Dedicație: ascultătorilor,
singurii care nu se lasă păcăliți

ACTUL ÎNTÂI

PERSONAJELE

Actorul 1

Actorul 2

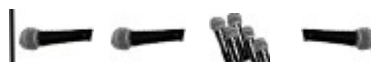
Regizorul

Oficialul

Operatorul

Doctorul

Actorul 1 (*aproape mulțumit de sine*): Mustăta mi-e în regulă. Sprâncenele frumos arcuite. Buzele, bărbia... Cine îmi spunea că buzele mele și bărbia, împreună, fac un cerc perfect? Ah, cum o chema pe acea fată? Cum naiba o chema?! (*Câteva momente de pauză; apoi:*) Ce-mi pasă?! O chema cum o chema. Dacă nu cumva altfel. (*Abia își reține un hohot de râs, după care izbucnește; râde câteva secunde, apoi, către ascultători:*) Dragi ascultători, **Regizorul** acestei piese pe care o ascultați chiar în clipa de față a avut lipsa de inspirație de a mă pune aici pe mine. Aici, să vă

vorbesc! Pe mine, un actor cu capul pe umeri! Un actor – mă cunoașteți doar – deosebit de inteligent! M-a vârat aici, în fața microfonului, și m-a pus să susțin un monolog. Asta nu e o tâmpenie? Ia, spuneți-mi: cum considerați asta, nu o tâmpenie?!

*Începe să râdă din nou, în hohote;
Actorul 1 va trebui să aibă un râs enervant,
pițigăiat... Comic, în cele din urmă.*

Actorul 1 (revenindu-și din veselie:) E un prost. Un mare prost. Ce vă uitați așa? Nu știți cine? Scenaristul, bineînțeles. E un prost! Ba, dacă mă gândesc bine, și **Regizorul**. Cum a putut să accepte dumnealui o asemenea adaptare radiofonică? Iar dumneavoastră, ascultătorii, oameni cu prea multă minte și prea mult bun-simț, n-aveți de ce să ascultați această caraghioșenie... Căci, vă spun, o caraghioșenie este acest scenariu. Uitați, vă dau un exemplu: ia să vedem, unde presupuneți domniile voastre că mă aflu eu acum? Bineînțeles, în fața microfonului, dar nu asta am vrut să spun. Unde mă

aflu eu fizic, în ce decor? (*Așteaptă câteva secunde, după care continuă.*) Nici nu vă puteți imagina! Într-un lift, doamnelor și domnilor! Ha, ha! Așa-i că nu v-ați gândit la asta? Într-un lift! Ascensor! Ce om

cu mintea întreagă își pune personajul într-un lift când, de fapt, nimeni nu îl vede? Nimeni nu știe ce face el la microfon... Și totuși, m-a pus într-un lift. Ce să fac eu într-un lift? Ce să fac eu, un actor cu personalitate, un actor inteligent, într-un lift? Și să vă mai zic o chestie: după ce că scenaristul și-a pus personajul într-un lift, a mai dat și indicația scenică pentru regizor de a face în așa fel încât să pară că liftul e în mișcare, iar această mișcare a liftului să fie imitată, pentru urechile dumneavoastră, de un actor! Așa ceva n-am mai pomenit! Eu lucrez în domeniu de zece ani, dar asemenea prostie nu mi-a fost dat să joc. Auzi! Un om să țină

un monolog într-un lift, altul să facă precum liftul! Așa ceva.... Din motivul ăsta, în ciuda faptului că stați în fața aparatelor dumneavoastră pentru a urmări o piesă radiofonică, eu mă văd nevoit să spun „pas”. Și rețineți, pentru prima pagină a ziarelor: actorul care

urma să interpreteze... mă știți cu toții, nu? Mă cunoașteți de atâția ani, sunt un actor mare, cu personalitate! Pentru ziare deci, pentru prima lor pagină, atenție: actorul care urma să interpreteze rolul principal din piesa **Audiență 0** refuză compromisul – subliniați vă rog „compromisul” – de a juca într-o asemenea prostie!

Se aud niște zgomote, care duc la ideea că actorul iese din cabina liftului, apoi glasul lui, îndepărtat:

Actorul 1: Să mă scutească...!

Se aude apoi și o altă voce, la fel de îndepărtată. Ne vom da seama imediat că această voce aparține Regizorului.

Regizorul: Ce-ai făcut, netotule?! Mă nenorocești! Sunt regizor de douăzeci de ani, iar acum... Atâta rușine! Cum poți să spui așa ceva publicului? Ce-ți veni?

Actorul 1: Nu puteam juca într-o asemenea porcărie!

Regizorul: De când ai devenit critic de artă, mă!? Ești un pârlit de actor! Auzi, mare actor care nu acceptă compromisuri! Mare?! Mic, pârlit, cantitate neglijabilă, asta ești! Las' că te aranjez eu! Crezi că mai prinzi vreun rol? M-ai nenorocit pe mine, dar las' că te nenorocesc și eu pe tine!

Actorul 1: Te crezi Lăpușneanu-Vodă?

Regizorul: Las' c-o să vezi tu! Ai totuși o șansă, pentru care ar trebui să-mi pupi mâna: du-te și le spune ascultătorilor că așa e regia, că totul a fost o farsă. Și reia-ți naibii locul în lift!

Actorul 1: S-o crezi tu că mă duc!

Regizorul: Nu te duci?!

Actorul 1: Nu!

Regizorul: Nu?!

Actorul 1: Ți-am spus că... (*începe să râdă, tot mai tare:*) Microfonul...

Regizorul: Ce-i cu microfonul?

Actorul 1: E deschis. Toată conversația noastră s-a auzit. (*Alt hohot de râs.*) Au auzit toți ascultătorii!

Regizorul: Cum să...?! Paștele și dumne...!

Se aude un sunet prelung, ascuțit, ca și cum s-ar lucra la microfon, apoi, pentru câteva clipe, tăcere. După care, dintr-un loc tot îndepărtat vor porni către ascultători câteva zgomote greu de deslușit, ceva ce seamănă oarecum cu zgomotele auzite în timpul unei băătăi. În fine, mai trec câteva secunde, după care se aude vocea unui Oficial.

Oficialul (*dregându-și vocea*): Stimați ascultători, sunt organizatorul acestui spectacol radiofonic. Ne cerem scuze pentru ce s-a petrecut până acum. Actorul

principal a suferit o criză de personalitate. Nu e foarte grav... A fost chemată salvarea, nu vă neliniștiți. Totul va intra în normal. Singura schimbare va fi cea a actorului care interpretează rolul principal. Vă mulțumim pentru înțelegere și vă rugăm să manifestați în continuare același interes pentru spectacolul ce va urma.

Se aud pași îndepărtându-se – cei ai Oficialului. Se aud apoi pași apropiindu-se – cei ai Actorului 2.

Actorul 2 (*aproape mulțumit de sine*): Mustăța mi-e în regulă. Sprâncenele frumos arcuite. Buzele, bărbia... Cine îmi spunea că buzele mele și bărbia, împreună, fac un cerc perfect? Ah, cum o chema? Cum naiba o chema?! (*Câteva momente de pauză; apoi:*) Ce-mi pasă?! O chema cum o chema. Dacă nu cumva altfel. (*Începe brusc să râdă, ca și cum asta n-ar face parte din regie; apoi, revenindu-și, încearcă să-și continue monologul:*) Oricum, am cunoscut-o pe vremea când am dat la facultate. Era o facultate serioasă, una particulară, iar faptul că am fost admis mi se datorează în totalitate. La examen mi-au fost puse câteva întrebări dificile, de genul: „Dacă ai zece mere într-o mână și șapte pere în cealaltă, câte fructe ai în mâini?”. Am calculat rapid, prin câțiva radicali și două

fracții, iar rezultatul a fost clar: douăzeci și șapte virgulă trei fructe! Se pare că am dat răspunsul corect, din moment ce... (*Ezită; încearcă să continue:*) ... din moment ce...

Actorul 2 se oprește în această clipă din monolog și, nemaiputându-și stăpâni hohotul, dă din mână a lehamite, exclamă:

Actorul 2: Ce prostie!

Și fuge. I se aud pașii îndepărtându-se în grabă; după câteva secunde de liniște enervantă, Actorul 2 revine pe scenă.

Actorul 2 (*spășit*): Leșirea mea de mai înainte a fost regizată (*Pufnind în râs:*) Cel puțin așa mi-a cerut **Regizorul** să vă spun. (*Hohotind:*) Închideți radiourile, oameni buni, piesa asta e o tâmpenie! Scenaristul care a scris-o e într-o ureche!

Pleacă iarăși. De acolo se aud zgomote de nedeslușit, ceva ce seamănă oarecum cu zgomotele auzite în timpul unei bătăi. După câteva secunde, auzim din nou pașii, apoi vocea Oficialului.

Oficialul: Dragi, stimați și plăcuți ascultători, vă vorbește iarăși organizatorul acestui spectacol radiofonic. După cum bine v-ați dat seama, inteligenți, culți și nu numai atât fiind, ceea ce s-a întâmplat până acum nu a fost altceva decât un scenariu. Fiecare din cei doi actori – repet: după cum bine v-ați dat seama! – și-au interpretat rolurile. Din acest moment însă, eu sunt cel care îi voi înlocui. Nu pentru că așa vreau, ci pentru că așa trebuie. Adică nu pentru că trebuie, urăsc cuvântul ăsta, „trebuie”, deci nu pentru că așa trebuie, ci pentru că așa e în scenariu. În scenariu scrie că **Oficialul**, adică eu, se va transforma în actorul care va interpreta rolul principal, adică tot eu. Cu alte cuvinte... adică... cum să vă spun? Mă bag în cabina aia de lift și susțin monologul ăla... (*Pentru sine, în șoaptă*.) Lua-l-ar naiba de monolog!

Fostul Oficial intră în cabină și se pregătește să joace rolul principal.

Oficialul (*aproape mulțumit de sine, cu un ton monoton, insipid, care-l definește ca diletant într-ale actoriei*): Mustața mi-e în regulă. Sprâncenele frumos arcuite. Buzele, bărbia... Cine îmi spunea că buzele mele și bărbia, împreună, fac un cerc perfect? Ah, cum o chema? Cum naiba o chema?! (*Câteva momente de*

pauză; apoi.) Ce-mi pasă?! O chema cum o chema. Dacă nu cumva altfel. Oricum, am cunoscut-o pe vremea când am dat la facultate. Era o facultate serioasă, una particulară, iar faptul că am fost admis mi se datorează în totalitate. La examen mi-au fost puse câteva întrebări dificile, de genul: „Dacă ai zece mere într-o mână și șapte pere în cealaltă, câte fructe ai în mâini?”. Am calculat rapid, prin câțiva radicali și două fracții, iar rezultatul a fost clar:... ăăă (*ezită*) ...ăăă...

Operatorul (*în șoaptă*): Douăzeci și șapte virgulă trei fructe.

Oficialul (*ducându-și instinctiv mâna spre ureche*): Hă?

Operatorul (*în șoaptă*): Douăzeci și șapte virgulă trei fructe.

Oficialul (*nedumerit*): Hă?

Operatorul (*în șoaptă*): Douăzeci și șapte virgulă trei fructe!

Oficialul (*disperat*): Hă?

Operatorul (*tipând*): Douăzeci și șapte virgulă trei fructe, boue!

Oficialul (*îngrozit*): Trei fructe, boue!

Operatorul (*nervos*): Numai amatori în spectacolul ăsta! Demisioniez!

Oficialul (*copiindu-l pe Operator, mecanic*): Numai amatori în spectacolul ăsta! Demisioniez! (*Revenindu-și*.) Adică... nu eu demisioniez, **Operatorul** demisionează... Dar... nici el n-ar trebui să... **Operatorule!** (*Aleargă după el; voce îndepărtată*.) **Operatorule**, stai, de ce

demisionezi?

Se aud zgomote greu de deslușit, apoi vocea Oficialului. După un minut se așterne iarăși tăcerea deplină. Doar la un moment dat se aude vocea Operatorului.

Oficialul (*scuzându-se*): Domnule Operator, eu nu știu textul... Dumneata îl știi?

Operatorul: Da' de ce tre' să-l știu? Îl citesc de pe foaie. Dumneata de ce nu l-ai citit?

Oficialul: N-am ochelarii de citit la mine... Apoi, după atâtea repetiții, credeam că-l știu pe dinafară... Dar, dacă dumneata vezi bine fără ochelari, du-te și interpretează rolul principal. Să vedem dacă și **Regizorul** e de-acord. Domnule Regizor...

Regizorul (*voce înăbușită, gâtuită; ca și cum i s-ar fi înecat toate corăbiile*): Da... Ce mai vrei și tu?

Oficialul: Să joace **Operatorul** rolul principal...

Regizorul: Actorii mi-au plecat, tu nu poți citi textul ... Aș pune-o și pe mama să joace rolul ăsta blestemat, dacă ar fi aici! (*Hohotește amar*.) Să-l joace **Operatorul**! (*Hohotind, iarăși*.) Am ajuns s-o trăiesc și pe asta: să fac dintr-un operator actor!

Operatorul (*fericit*): Actor?! Eu?! De când am așteptat clipa asta!

Regizorul (*râzând grotesc*): Am impresia că iar ați uitat

deschis microfonul...

Se aude un sunet prelung, ascuțit, ca și cum s-ar lucra la microfon, apoi, pentru câteva clipe, tăcere. În sfârșit, după alte câteva secunde, la microfon vine Operatorul.

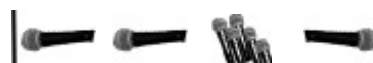
Operatorul (*teribil de emoționat, bâlbâindu-și discursul*):

Mustața mi-e în regulă. Sprâncenele... frumos arcuite. Buzele..., bărbia... Cine îmi spunea... cine îmi spunea... că... buzele mele și bărbia, împreună, fac un cerc perfect? Perfect? Ah, cum o chema? Cum dra... naiba o chema?! (*După o pauză*.) Ce-mi... îmi pasă? O chema... cum o chema. Dacă nu cumva altfel. Ori... oricum, am cunoscut-o pe vremea când am... când am dat la facultate. (*Răsuflă cu greutate, frământat de emoții. Apoi, brusc*.) Ah, inima! (*Bufnitură surdă, ca și cum ar cădea*.) Oh, inima mea! (*Întins pe jos, dându-și ultima suflare, cu voce înecată*.) Tocmai acum îmi cedează inima? Tocmai când am devenit actor? (*Horcăie*.)

După câteva clipe, cineva strigă:

Oficialul: Un doctor, să vină un doctor!

Agitație, uși trântite. În sfârșit, se aud pași.

Oficialul: Dumneata ești doctor?

Doctorul: Îhî... Înregistram o emisiune medicală în studioul alăturat... Ce s-a întâmplat?

Oficialul: Uite, **Operatorul** nostru... adică actorul... a făcut, cred, un infarct.

Doctorul (*pași, voce mai apropiată de microfon*): După părerea mea de medic, s-ar putea într-adevăr să fie infarct...

Oficialul: Dar de ce naiba îl tragi de limbă?

Doctorul: Ca să nu se sufoce.

Oficialul: A, deci trăiește?

Doctorul: Nu.

Oficialul: Păi, atunci, de ce îl mai tragi de limbă?

Doctorul: Asta-i

procedura.

Oficialul: Chiar și când omul a murit?

Doctorul: Nu, doar atunci când trăiește.

Oficialul: Păi, tocmai ai spus că a murit!

Doctorul: Da, a murit.

O pauză în care se aude cum Doctorul îi dă palme Operatorului...

Doctorul: Nu reacționează. Deci, cu siguranță, ca specialist în domeniu pot afirma că a murit. Vedeți? Buzele îi sunt vinete, mâinile încep să se răcească... Nu se mai poate face nimic. A murit.

Oficialul: A murit de două minute!

Doctorul: Da.

Oficialul: Păi, atunci, de ce l-ai mai tras de limbă?

Doctorul: Asta-i procedura.

Oficialul: Chiar și când omul a murit?

Doctorul: Nu, doar atunci când trăiește.

Oficialul: Păi, el era deja mort!

Doctorul: Da, era mort.

Oficialul (*exasperat*): Cu dumneata nu se poate discuta, domnule doctor!

Doctorul: Dacă-mi cereți părerea de specialist în domeniu, propun să mutăm corpul pacientului decedat din acest studio...

Tăcere. Se aude apoi un fâșâit, ca și cum ar fi târât un corp de podea. Fâșâitul se îndepărtează. După câteva secunde se aude din nou vocea Oficialului.

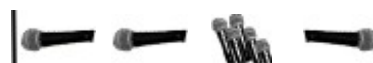
Oficialul (*voce inexpressivă*): Stimați ascultători, întrucât în studioul de radio s-a întâmplat o tragedie, suntem nevoiți să încheiem aici spectacolul. Ne pare rău că ați pierdut vremea ascultându-ne, dar trebuie să recunoașteți că, în fond, dacă ați stat în fața aparatelor pentru a asculta o piesă radiofonică, nu aveți altceva de făcut mai bun. Deci n-ați pierdut nimic. (*Voce iritată*.) Așa e la noi: pe teatru nu mai dă nimeni doi bani, numai atunci când nu are nimic mai bun de făcut merge la un spectacol sau ascultă la radio unul. În ultima vreme teatrul este atât de prost plătit, iar dumneavoastră dați pe un bilet atât de puțin, încât nici nu mai are rost să vorbim. (*De-a dreptul nervos, aproape țipând*.) Parcă actorii, regizorii, toți oamenii de teatru ar fi niște cerșetori! Dacă punem prețuri mai mari, faceți ifose, nu vreți să veniți! Dacă vă dăm ...

Regizorul: Gata, domnule! Lasă morala!

Oficialul (*ezitând*): Mă rog, las morala... Dar să știți că am dreptate. În fine... (*Revenind la tonul rece, inexpressiv*.) S-a întâmplat deci o tragedie care, sper că sunteți în asentimentul meu, nu poate fi întărită în bancnote. De aceea vă anunțăm că spectacolul de azi s-a încheiat și vă invităm, cu adâncă părere de rău, altă dată la spectacolele noastre. Adică, vă invităm fără părereri de rău. Vă așteptăm cu dragoste. Și poate ne vizitați și în

sala de teatru. La revedere!

– GONGUL DE FINAL AL ACTULUI ÎNTÂI –

ACTUL INTERMEDIAR

PERSONAJELE

Actorul 1

Actorul 2

Regizorul

Oficialul

Operatorul

Doctorul

Regizorul: Or fi închis toți ascultătorii aparatele?

Actorul 1: Cred că da. După toată brambureala pe care le-am servit-o...!

Actorul 2: Sigur i-am păcălit!

Regizorul (*mulțumit*): I-am păcălit, da. Deci, ne-am atins scopul. Nu ne mai ascultă nimeni! Acum, putem să jucăm ceea ce trebuia să jucăm.

Actorul 1: Corect. Fără teama că vom fi criticați, fără teama că vom plictisi pe cineva...

Actorul 2: Fără teama că vor arunca spectatorii cu roșii în noi...

Regizorul (*hohotind*): Da' ce, mă, au aruncat vreodată spectatorii cu roșii în tine?

Actorul 2 (*rușinat*): Numai o dată...

Actorul 1: Hă, hă...

Regizorul (*și mai zgomotos*): Hă, hă, hă... Da' ce-ai jucat, de i-ai enervat?

Actorul 2: Hamlet.

Actorul 1 și Regizorul se opresc brusc din râs.

Regizorul (*uimit, cu gravitate*): Hamlet, zici?

Actorul 2: Hamlet...

Regizorul (*oftând*): Să mai spuneți că n-am eu dreptate când afirm că Shakespeare e mort! Cine se mai interesează azi de bătrânu' Will?

Actorul 2: Uitați cum s-a întâmplat. Tocmai eram cu craniul în mână și-l plângeam de zor pe Yorick. *Sărmane*, mă uit eu spre craniu, *buzele astea le-am sărutat, pe umerii tăi...* Mă rog, știți și voi. Oricum, eram pătruns de importanța momentului. Când colo, aud din sală: "Ce faci, bă, slăbănogule? Bă, cheritură! Bă, spital de nebuni! La început vorbești cu fantome, acum săruți oase de cetățeni decedați, tembelule? Necrologule!" îmi strigă același spectator. N-am mai rezistat să-mi continuu monologul. *Pardon, zic spre ăla din sală, nu se zice necrolog. Eventual, necrofil, dacă vrei să fii*

spiritual. Țăla nu se lasă: "Da' necrolog ce are?" îmi strigă. *Necrologul e acela care se scrie în ziar când moare un om*, mă simt eu dator să-l lămuresc. Tipul începe să hohotească: "No, lasă, zice, că mâne ți-oi citi necrologu' în ziar, cheritură. Am mai văzut eu filmu' ăsta în care joci tu și să știi că la sfârșit dai ortu' popii. Or să te otrăvească ăștia, slăbănogule!" Și sala începe să râdă în hohote. Iar eu mă enervez, cum naiba să nu mă enervez? Și strig: *Să vă ia naiba pe toți, incuștilor!* Iar ăia, spectatorii, se apucă să fluieră și să arunce în mine cu ce au la îndemână. Unul m-a nimerit c-o roșie, altul cu o sticlă de apă minerală...

Regizorul: Plină?

Actorul 2: Ce plină? Sala? Da, plină! Nu știți? Când se joacă Shakespeare, sala e plină întotdeauna. Chiar dacă pe pușini îi interesează piesa...

Regizorul: Nu sala, domnule! Sticla cu care te-au lovit.

Actorul 2: A, sticla... Plină și ea. Plină ochi! Când m-a lovit, uitați, drept aici, în frunte, i-a sărit dopul și-a început să împrășteie apă pe toată scena... (*Suspînând*.) E..., ce să mai zic: a fost urât!

Regizorul (*suspînând la rîndul său, compătîmîndu-l pe Actorul 2*): Țțțț! Săracu' de tine! (*Apoi, iritat*.) E bine că măcar acum, aici, n-avem nici o problemă. Am scăpat de ascultători ...

Actorul 2: Da... Nu mai are cine să ne-njure...

Oficialul (*întrerupîndu-l*): Veniți, veniți aici, lângă fereastră!

Regizorul: Ce vrei, omule?

Oficialul: Ia uitați-vă la clădirea asta... O vedeți?

Regizorul: Care clădire? Asta cu fațadă roșie?

Oficialul: Da.

Regizorul: Asta în formă de „L”?

Oficialul: Da.

Regizorul: Asta cu patru etaje?

Oficialul (*iritat*): Da, domnule, asta din fața noastră.

Regizorul (*șugubăț*): N-o văd.

Oficialul (mirat): Cum să n-o vedeți, domnule regizor?

Regizorul (*vesel, nevoie-mare*): Hai, băi, tu nu știi de glumă! Sigur c-o văd. Voi, ăștilalți, o vedeți?

Actorul 1: O văd. Și ce?

Actorul 2 (*în același timp cu Actorul 1*): Care-i treaba cu clădirea asta?

Operatorul (*în același timp cu Actorii 1 și 2*): Da, dom'le, o văd.

Oficialul: Ei, dac-o vedeți cu toții, ia uitați-vă la fereastra de la etajul patru.

Câteva secunde se lasă liniștea.

Regizorul: Mi se pare mie, sau...?! Pare un om care... (*ridicînd vocea*.) Ei, drăcie! Asta e prea de tot. Ori am eu Fata Morgana, ori ceea ce văd acolo este un om

care ascultă radioul!

Actorul 1: Care ascultă radioul!?

Actorul 2: Doamne ferește! Asta nu se poate! După toată mascarada?!

Operatorul: Poate că... poate că ascultă alt post.

Regizorul: Care alt post? Țsta e cel mai ascultat!

Vânzoleală mare în studio.

Actorul 1: Ce naiba stă ăla cu urechea la radio? El n-a auzit comunicatul oficial pe care l-am dat?

Actorul 2: Poate că l-a auzit, dar nu l-a crezut...

Actorul 1: Adică de ce să nu creadă!? Ce, noi aici suntem o echipă de actori de mâna a doua? N-am fost destul de veridici?

Actorul 2: Ba suntem veridici. Suntem cei mai buni! Nu degeaba am jucat eu Hamlet! Nu-i așa, domnule regizor?

Regizorul (nemulțumit): Încă mai pomenești de Hamlet, după ce au aruncat ăia cu roșii în tine?

Actorul 2: Dar nu din vina mea... Cum adică, domnule

regizor, vreți să spuneți că nu suntem actori buni?

Regizorul (și mai nemulțumit): Buni, ha! Dacă erați atât de buni, la ora asta nu mai trebuia să ne asculte nimeni. Niște actori buni ar avea audiență zero, să știți! Pe când pe voi, iată, vă mai ascultă lumea. Să vă fie rușine...

Actorul 1: Într-un fel, aveți dreptate... Actorii buni au audiență zero. Ne scuzați, domnule regizor. Noi am greșit, noi reparăm. Vom relua totul, până vom reuși să nu ne mai asculte nimeni.

Regizorul (neîncrezător): S-o vedem și p-asta. Oricum, spune-i ăluia să termine cu Hamlet-ul lui! Să se gândească la următorul lucru: dacă a jucat Hamlet odată, acum a ajuns în situația de a juca,

în actul al doilea, ha, ha, rolul de lift! (*După o mică pauză:*) Domnilor, apropo de actul al doilea. Nu-l putem juca decât în momentul în care nimeni nu ne va mai asculta! Iată indicația scenaristului: „Actul al doilea nu se va juca decât în momentul în care se va ști cu siguranță că audiența este 0”. Să facem deci **Audiență 0!** La lucru, domnilor... (*După o pauză, șovăitor:*) Mă, microfonul a fost închis în timp ce noi am vorbit aici?

Operatorul (bâlbâindu-se): Păi... nu prea... am crezut că...

gata, nu ne mai ascultă nimeni.

Regizorul: Aoleo! Iarăși?! Deci s-a auzit totul?! (*Iar pauză.*)

Urgent, la treabă! Bă, pregătește-te să mori din nou, pentru ascultătorul de peste drum!

Pentru câteva clipe, tăcere.

Operatorul (*reluându-și rolul de actor*): Credeai că n-am murit, neică? Stai în fața aparatului și ascultă? Iaca, mor și pentru tine! (*Pauză. Apoi, brusc.*) Ah, inima! (*Bufnitură surdă, ca și cum ar cădea.*) Oh, inima mea! (*Întins pe jos, dându-și ultima suflare, cu voce înecată.*) Tocmai acum îmi cedează inima? Tocmai când am devenit actor? (*Horcăie.*)

După câteva clipe, cineva strigă:

Oficialul: Un doctor, să vină un doctor!

Agitație, uși trântite. În sfârșit, se aud pași.

Oficialul: Dumneata ești doctor?

Doctorul: Îhî... Înregistram o emisiune medicală în studioul alăturat... Ce s-a întâmplat?

Oficialul: Uite, **Operatorul** nostru... adică actorul... a făcut, cred, un infarct.

Doctorul (*pași, voce mai apropiată de microfon*): S-ar putea să fie infarct.

Oficialul: De ce naiba îl tragi de limbă?

Doctorul: Ca să nu se sufoce.

Oficialul: A, deci trăiește?

Doctorul: Nu.

Oficialul: Păi, atunci, de ce îl mai tragi de limbă?

Doctorul: Asta-i procedura.

Oficialul: Chiar și când omul a murit?

Doctorul: Nu, doar atunci când trăiește.

Oficialul: Păi, tocmai ai spus că a murit!

Doctorul: Da, a murit.

O pauză în care Doctorul îi dă palme Operatorului...

Doctorul: Nu reacționează. Deci, cu siguranță, ca specialist în domeniu pot afirma că a murit. Vedeți? Buzele sunt vinete, mâinile încep să se răcească... Nu se mai poate face nimic. A murit.

Oficialul: A murit de două minute!

Doctorul: Da.

Oficialul: Păi, atunci, de ce l-ai mai tras de limbă?

Doctorul: Asta-i procedura.

Oficialul: Chiar și când omul a murit?

Doctorul: Nu, doar atunci când trăiește.

Oficialul: Păi, el era deja mort!

Doctorul: Da, era mort.

Oficialul (*exasperat*): Cu dumneata nu se poate discuta, domnule doctor!

Doctorul: Dacă-mi cereți părerea de specialist în domeniu, propun să mutăm corpul pacientului decedat din acest studio.

Tăcere. Se aude apoi un fâșâit, ca și cum ar fi târât un corp de podea. Fâșâitul se îndepărtează. După câteva secunde se aude din nou vocea Oficialului.

Oficialul (*voce inexpressivă*): Stimate om care ne mai ascuți încă, întrucât în studioul de radio s-a întâmplat o tragedie, suntem nevoiți să încheiem aici spectacolul. Ne pare rău că ai pierdut vremea ascultându-ne, dar trebuie să recunoști că, în fond, dacă ai stat în fața aparatului pentru a asculta o piesă radiofonică, nu aveai altceva mai bun de făcut. Deci n-ai pierdut nimic. (*Voce iritată*.) Așa e la noi: pe teatru nu mai dă nimeni doi bani, numai atunci când nu are nimic mai bun de făcut merge la un spectacol, sau ascultă la radio unul. În ultima vreme teatrul este atât de prost plătit, iar dumneavoastră dați pe un bilet atât de puțin, încât nici nu mai are rost să vorbim. (*De-a dreptul nervos, aproape țipând*.) Parcă actorii, regizorii, toți oamenii de teatru ar fi niște cerșetori.

Dacă punem prețuri mai mari, faci ifose, nu vrei să veniți. Dacă îți dăm...

Regizorul: Gata, domnule! Lasă morala!

Oficialul (*ezitând*): Mă rog, las morala... Dar să știi, stimate spectator, că am dreptate. În fine... (*Revenind la tonul rece, inexpressiv*) S-a întâmplat deci o tragedie care, sper că ești în asentimentul meu, nu poate fi întărită în bancnote. De aceea te anunțăm că spectacolul de azi s-a încheiat și te invităm, cu adâncă părere de rău, altă dată la spectacolele noastre. Adică, te invităm fără păreri de rău. Te așteptăm cu dragoste. Și, poate ne vizitezi și în sala de teatru. La revedere! (*Brusc enervat*.) Și închide naibii radioul, nu ne mai deranja!

Se aude, îndepărtat, un hohot de râs.

Regizorul: Cine râde? Tu, actorule? Ce ai, mă?

Actorul 1: Păi, cât timp voi ați reluat chestia, eu m-am uitat pe fereastră. Omul pe care l-ați văzut și pentru care ați reluat scena morții nu asculta radioul...

Regizorul: Da' ce mama mă-sii asculta?

Actorul 1 (*râzând*): Nu asculta nimic... Pentru că... ha, ha, pentru că nu e om. E un cuier, domnule! Ia uitați-vă, e un cuier. Într-adevăr, pe masă e un aparat de radio, dar mă îndoiesc că stă cuierul și ascultă la radio...

Actorul 2: Da, dom'le, dacă mă uit mai bine, ai dreptate: e

un cuier plin cu haine!

Râsete, chicote. „Ce păcăleală!”, se aude. Apoi iar râsete. „Un cuier, auzi, un cuier!”

Operatorul (*iritat*): Adică, eu am făcut pe mortul pentru un cuier?!

Actorul 2 (*eliberat de stres*): V-am spus eu, domnule regizor, că suntem actori buni? Uitați, nu ne-a

ascultat nimeni. Asta dacă nu cumva credeți că un cuier poate fi un ascultător fidel de radio.

Regizorul (*și el eliberat, râzând*): Mă, să știi: uneori e bine să fii ascultat de un cuier. Așa, măcar ești sigur că ăla nu aruncă în tine cu roșii.

Râsetele se întesc. Hohote. La un moment dat, se aude O voce.

Regizorul: Gata veselie! Am scăpat de ascultători, deci putem juca scenariul ăsta așa cum vrem noi. Nu ne mai aude nimeni. La treabă deci!

Actorul 1: La treabă!

Actorul 2: La treabă!

Oficialul: La treabă!

Operatorul: La treabă!

– GONGUL DE FINAL AL ACTULUI INTEREDIAR –

ACTUL AL DOILEA

PERSONAJE

Actorul 1

Actorul 2

Regizorul

O voce

Regizorul: Domnilor, putem să dăm drumul actului doi?

Actorul 1: Bineînțeles! Din moment ce nu ne mai ascultă nimeni...

Regizorul: Știu că nu ne mai ascultă nimeni. Nu la asta mă refeream. Vă întrebam doar dacă suntem pregătiți.

Actorul 1: Pregătiți? De-o viață suntem pregătiți!

Actorul 2: Să joci așa ceva, apoi să mori!

Actorul 1 (*distrat, oarecum disprețuitor*): Ce să joci, mă? Tu ai de interpretat doar zgomotul făcut de-un lift. Și-apoi, se spune: să mergi la Neapole, apoi să mori, dom'le! Așa-i zicala!

Actorul 2 (*superior*): Să interpretezi un lift e lucru mare dac-o faci bine. Tu ce mare rol ai? Un monolog

pricăjit. Și-apoi, în ceea ce privește zicala, mă-nveți pe mine zicale, bre? Eu o parafrazam! În loc de „Vedi Neapole, poi mori”, eu am zis „Vedi... piesa asta, poi mori”. Ce, e vreo problemă?

Actorul 1 (*lămurit*): Aaa... Dar n-ai zis s-o vezi, ci s-o joci! Și-apoi, o întrebare: de ce Neapole, dom'le? Ce-i cu Neapole ăsta? De ce să vezi Neapole, și-apoi să mori?

Actorul 2 (*prinzând din zbor ideea*): Știi că ai dreptate? Chiar așa: ce mare lucru e de văzut la Neapole? De ce să nu vedem New York-ul, și-apoi să murim? De ce să nu vedem Amsterdamul, și-apoi să murim? Sau, dacă tot e vorba de Italia, de ce să nu vedem Roma, apoi să murim?

Actorul 1: Domnule regizor, de ce să nu vedem Roma, și-apoi să murim?

Regizorul: Bă, terminați cu prostiile! Jucăm piesa asta, au ba? Am scăpat de ascultători ca să mă înnebuniți voi cu prostii? Treceți la locurile voastre! Tu susții monologul, celălalt face ca liftul.

Actorul 1: Da, domnule regizor! Eu susțin monologul...

Actorul 2: Iar eu fac ca liftul...

Regizorul (*pregătit*): Buun! Începem. Gongul de început. Să aud gongul de început... Imediat după gong, tu îți începi monologul, iar tu, peste monologul ăstuia, faci ca liftul, înțeles?

Actorul 1: 'Nțeles!

Actorul 2: Sigur, domnule regizor!

Se aude un gong – spectacolul începe.

Actorul 1 (*aproape mulțumit de sine*): Mustăța mi-e în regulă. Sprâncenele frumos arcuite. Buzele, bărbia... Cine îmi spunea că...

Actorul 2: Scârța-scârț, scârța-scârț...

Regizorul (*nervos*): Opriți! (*Apropiindu-se*) Ce faci, domnule!?

Actorul 2 (*nedumerit*): Fac ca liftul...

Regizorul: Cum, mă!? Liftul face scârța-scârț? Doar nu-i Trabant!

Actorul 2: Dar cum face liftul?

Regizorul: Păi face... face ca liftul!

Actorul 2: Dacă spun: Vruuum, vruuum... e bine?

Regizorul: Ce-î asta?

Actorul 2 (*nevinovat*): Liftul...

Regizorul: Vrum, vrum? Ești nebun? Domnule, ești lift, nu motocicletă!

Actorul 2: Fîîl, fîîl ...

Regizorul (*tot mai nemulțumit*): Așa face un lift doar dacă zboară...

Actorul 2 (*dezarmat*): Păi, atunci, habar n-am cum face liftul!

Regizorul: Dar la repetiții cum ți-a ieșit?

Actorul 2: Nu mi-a ieșit... Nici măcar n-am încercat, ca să fiu sincer. Nu dumneavoastră ați spus să fim cât mai veridici la partea cu alungatul ascultătorilor? Am repetat partea aceea, nu asta! Ați spus că asta-î floare la ureche. E, un biet monolog și un biet scârțait de lift. Oricine poate să facă asta... Chiar așa v-ați exprimat.

Regizorul: Păi, da! Partea grea era asta, cu alungatul ascultătorilor... Nu m-am gândit că o să fie probleme aici... Cum naiba face un lift?

Actorul 1 (*timid*): Eu aș zice că fîîș-fîîș...

Regizorul (*nervos*): Lasă-mă, domnule, cu fâșurile tale! Nu așa face liftul! (*Strigând*) Cine știe cum face liftul ia un rol în piesă!

Actorul 2: Adică... mă înlocuiți?

Regizorul: Sigur că te înlocuiesc. Ce dacă odinioară ai jucat

Hamlet? Acum nu poți imita nici măcar un lift...

Actorul 2 (*indignat*): Dar dumneavoastră puteți?

Regizorul: Da' ce, eu sunt actor? (*Strigând încă o dată*.) Hei, nu m-ați auzit!? Cine știe să imite un lift!?

Nici un răspuns.

Regizorul (*iritat*): Ei, fir-ar să fie de treabă! Nimeni nu știe?

Actorul 1 (*timid*): Poate ar fi bine să întrebăm ascultătorii...

Regizorul: Care ascultători, domnule? Tocmai am scăpat de ei.

Actorul 1 (*timid în continuare*): Apropo... De ce am scăpat de ei?

Regizorul (*doct*): Pentru că, vezi tu, ideea piesei ăsteia e următoarea... ăăă... ăă... (*Nesigur*.) Chiar așa, domnule, de ce am alungat ascultătorii?

Actorul 2: Știu eu!

Regizorul: De ce?

Actorul 2: Ca să nu ne asculte.

Regizorul (*luminat*): Da, exact! (*Din nou nesigur*.) Da' de ce să nu ne asculte?

Actorul 2: Pentru că așa e scenariul, domnule regizor.

Regizorul (*bucuros*): Scenariul, domnule! Asta e soluția! Scenaristul... Trebuie sunat scenaristul... El știe cum face un lift! Altfel n-ar fi scris în scenariu că trebuie să imităm un lift.

Actorul 1: Să-l sunăm pe scenarist...

Actorul 2: El ne va salva!

Câteva momente de pauză. Apoi se aude cum cineva formează un număr de telefon. În fine, se aud țârâiturile telefonului. Nimic. Nici un răspuns.

Regizorul: Nu se poate să nu răspundă. N-are cum să nu-și asculte propria piesă... Mai încerc o dată.

Iarăși este format numărul de telefon. Nici un răspuns.

Regizorul: Fantastic, domnule! Ce scenarist, auzi! Să nu-și asculte el piesa!

Tăcere.

Actorul 1 (*timid*): Domnule regizor, m-am gândit la ceva.

Regizorul (*flegmatic*): Ei, dacă te-ai gândit... Zi, mă, la ce te-ai gândit?

Actorul 1: Scenaristul ăsta... Dacă ne-ar fi ascultat la radio, înseamnă că ar fi fost ascultător, nu-i așa?

Regizorul: Așa-i.

Actorul 1: Iar până acum piesa a avut un singur scop: aceea de a-i face pe ascultători să nu ne mai asculte.

Regizorul: Corect.

Actorul 1: În cazul ăsta, din moment ce și scenaristul era ascultător, înseamnă că am reușit să-l alungăm și pe el.

Regizorul: Cum, domnule, vrei să spui că s-a lăsat păcălit de propriul scenariu?

Actorul 1: Păi, altfel nu s-ar fi jucat actul acesta... Uitați indicațiile, stă scris negru pe alb: „Actul al doilea nu se va juca decât în momentul în care se va ști cu siguranță că audiența este 0”.

Regizorul: Păi, iată, actul doi nici nu se joacă, nu vezi? Ne-am împotmolit la cum face liftul...

Actorul 1: Da, dar mai e o variantă.

Regizorul (*curios*): Care?

Actorul 1: Acea ca scenaristul să fi prevăzut că nu vom ști cum face liftul...

Regizorul (*și mai curios*): Și?

Actorul 1: În cazul ăsta a prevăzut și împotmolirea noastră, ceea ce mă face să cred că a prevăzut chiar și dialogul pe care-l purtăm acum...

Regizorul (*uimit*): Cu alte cuvinte, îmi spui că noi acum, fără să ne dăm seama, tocmai jucăm actul doi?

Actorul 1: Îhî... Actul pe care nu l-a scris, dar l-a prevăzut.

Regizorul: Știi că ai dreptate? (*Furios.*) Paștele și dumne...! (*Brusc, iluminat de-o idee.*) Da' las' că-i dejucăm noi planurile! (*Strigând spre ceilalți.*) Toată lumea își

strânge lucrurile. Plecăm! Lăsăm piesa neterminată...

Mama lui de scenarist! Credea că-mi face mie figuri!?

Actorul 1: N-avem de unde ști dacă nu a prevăzut și plecarea noastră...

Tăcere de câteva clipe.

Regizorul: Paștele și dumne...! Ai dreptate, e posibil să fi prevăzut și asta! (*Strigând spre ceilalți.*) Toată lumea revine la locuri. Nu mai plecăm nicăieri. Stăm aici până ne saturăm!

Actorul 1: Dar dacă s-a gândit și la asta?

Regizorul: Nu s-a gândit, dă-l naibii! (*Câteva clipe de pauză; cu voce joasă.*) Și dacă, totuși, s-a gândit? Ce ne facem?

Actorul 2: Domnule regizor... la uitați ce scrie sub titlul piesei.

Regizorul: Unde?

Actorul 2: Aici, jos.

Regizorul: Scrie: „Dedicație: ascultătorilor, singurii care nu se lasă păcăliți”. Asta înseamnă că...

Actorul 2: Că piesa asta am jucat-o pentru noi! Adică ne-am păcălit singuri. Adică, ascultătorii stau bine-mersi și ne ascultă, iar noi...

Regizorul: Paștele și dumne...! Nu se poate! Dă-mi telefonul, să formez un număr la întâmplare!

Pauză. Se aude apoi cum Regizorul formează un număr. Târâitul telefonului. La capătul celălalt al firului cineva ridică receptorul.

Regizorul: Alo, bună ziua. Nu vă supărați, în acest moment ce faceți?

O voce (*distrată*): Ascult radioul și vorbesc cu tine la telefon.

Regizorul: Ascultați cumva piesa intitulată **Audiență 0?**

O voce (*și mai distrată*): Bineînțeles! (*La capătul firului pornește un hohot de râs batjocoritor, apoi telefonul se închide și se aude tonul*).

Regizorul (*cu glas pierit*): Fantastic... Noi suntem păcăliți. De la început, noi am fost păcăliți... Farsa era pentru noi! Chiar în clipa de față jucăm actul al doilea, fără s-o știm.

Actorul 1: Ba, de-acum o știm.

Actorul 2: Mă întreb cât o să dureze...

Regizorul: Ce să dureze?

Actorul 2: Actul doi!

Regizorul: Păi, cum până când? Până-i punem punct!

Actorul 2: Și cum îi punem punct?

Actorul 1: Chiar așa? Cum îi punem punct? Noi suntem

actori, dumneavoastră regizor... Noi nu compunem replici, noi ne ghidăm după ele. Replicile sunt ale scenaristului.

Regizorul (*iritat*): Dar scenaristul nu ne-a mai dat nici o replică pentru actul doi!

Actorul 1: E-adevărat. Însă a prevăzut ce s-a întâmplat până acum... De unde știm că, dacă spunem „Gata, s-a terminat piesa”, asta nu-i tot o replică din scenariul prevăzut?

Regizorul (*cu glas sfârșit*): Asta înseamnă că... că vom juca actul doi toată viața...

Actorul 1 (*același ton ca și Regizorul*): Sau până când scenaristul ne oferă replica: „Gata, s-a terminat piesa”...

Actorul 2 (*la fel*): Dacă ne-o va oferi vreodată...

Regizorul (*cu voce tremurătoare*): Nu se poate... Suntem condamnați...

Actorul 1 (*aproape plângând*): Condamnați să jucăm actul doi cât timp vrea blestematul de scenarist...

Actorul 2 (*abia șoptind*): Chiar și toată viața noastră...

Regizorul: Ce ironie... O să ne jucăm propriile roluri...

Actorul 1: Ah... ce cruntă ironie...

Actorul 2: De la Hamlet, la mine însumi... Ce trist...

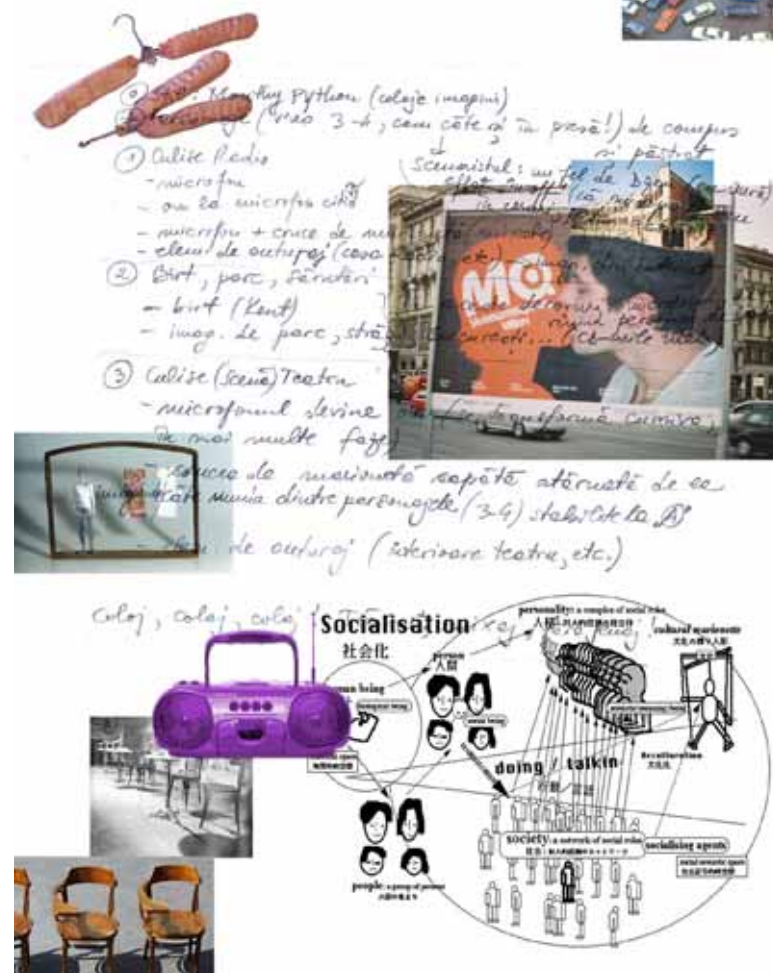
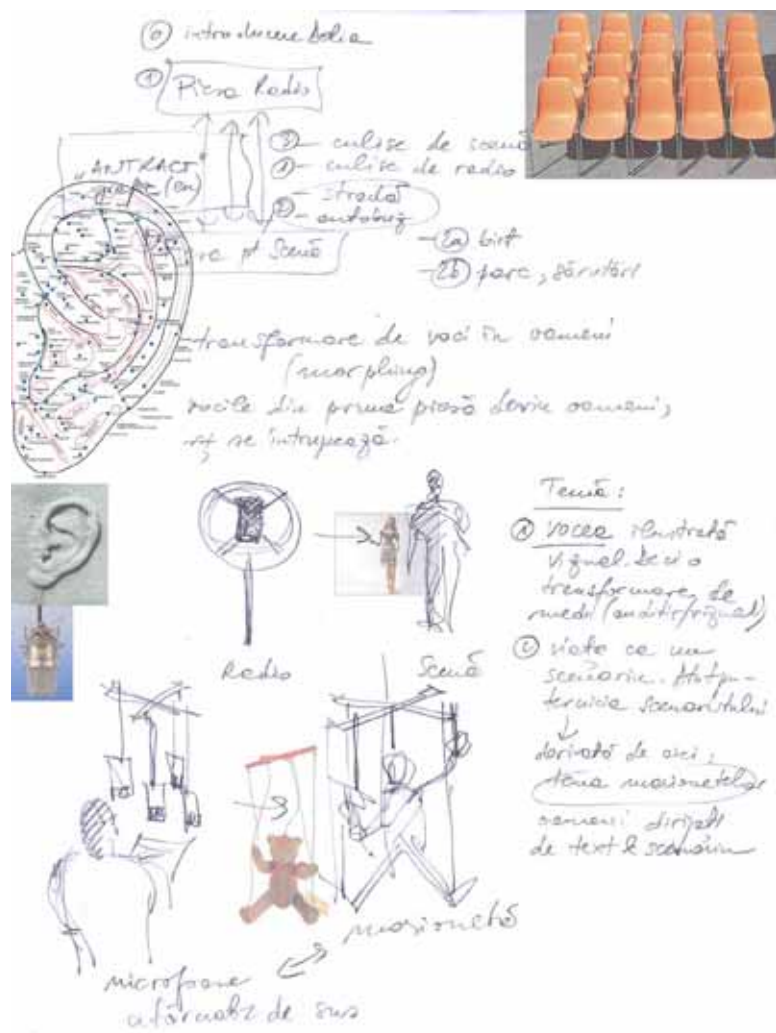
Se aud smiorcăituri, apoi, în următoarele secunde, ele se transformă în plânsete. Hohote de plâns...

Regizorul (*printre hohote*): Ticălosul... Și hohotele astea de plâns... le simt artificiale... Sunt hohotele pe care scenaristul le-a creat...

Plânsetele se întesc.

– GONGUL FINAL –

AUDIENȚĂ 0

(VARIANTA SCENICĂ)

Dedicatie: spectatorilor,
singurii care nu se lasă păcăliți

ACTUL ÎNTÂI

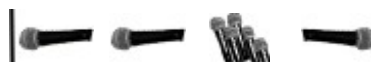
PERSONAJELE

Tânărul
Oficialul
Sufleurul
Doctorul
Celălalt
Alt Oficial

DECORUL

*Cabina unui lift. În cabină se află doar o oglindă.
După ridicarea cortinei, în interior va fi Tânărul, care se va
aranja în oglindă. În mijlocul scenei, cabina Sufleurului.*

Tânărul (*aproape mulțumit de sine*): Mustața mi-e în regulă.
Sprâncenele frumos arcuite. Buzele, bărbia... Cine îmi
spunea că buzele mele și bărbia, împreună, fac un
cerc perfect? Ah, cum o chema? Cum naiba o chema?!
(*Rămâne gânditor câteva clipe, întorcându-se cu fața*

la spectatori, cu spatele la oglindă; în fine, dă din mână a lehamite:) Ce-mi pasă?! O chema cum o chema. Dacă nu cumva altfel. (*Abia își reține un hohot de râs, după care izbucnește; râde câteva secunde, apoi, către spectatori:)* Dragi spectatori, **Regizorul** acestei chestii la care vă uitați chiar în clipa de față a avut lipsa de inspirație de a mă pune aici pe mine. Aici, pe scenă! Pe mine, un actor cu capul pe umeri. Un actor – mă cunoașteți doar – deosebit de

inteligent! M-a vârât aici, în cutia asta cu oglindă în spate și m-a pus să susțin un monolog. Asta nu e o

tâmpenie? Ia, spuneți-mi: cum considerați asta, nu o tâmpenie?!

Începe să râdă din nou, în hohote; actorul care va interpreta rolul Tânărului va trebui să aibă un râs enervant, pițigăiat... Comic, în cele din urmă.

Tânărul (*revenindu-și din veselie:*) E un prost. Un mare prost. Ce vă uitați așa? Nu știți cine? **Autorul** piesei, bineînțeles. E un prost! Ba, dacă mă gândesc bine, și **Regizorul**. Cum a putut să accepte dumnealui o asemenea punere în scenă? Ba, dacă mă gândesc mai bine de-atât, și voi, ăștia, spectatorii. Cum ați putut, domnilor, să dați bani pe o asemenea mizerie?! Sunteți ridicoli, vă spun drept. Ca și dramaturgul, ca și **Regizorul**. Nu credeți că sunteți stupizi? Uite, vă dau un exemplu: ia să vedem, unde presupuneți domniile voastre că sunt eu acum? (*Așteaptă câteva secunde răspunsul spectatorilor, după care continuă:*) Într-un lift. Ha, ha! Într-un lift! Ascensor! Ce tâmpit își pune personajul într-un lift când are la dispoziție o întreagă scenă? Ce să facă ăla într-un lift? Ce să fac eu, un actor cu personalitate, un actor inteligent, într-un lift? Și să vă mai zic o chestie: după ce că **Autorul**, tembelul, și-a pus personajul într-un lift, a mai dat și indicația scenică pentru regizor de a face în așa fel

încât să pară că liftul e în mișcare. Așa ceva n-am mai pomenit! Eu lucrez în teatru de zece ani, dar asemenea prostie nu mi-a fost dat să joc. Din motivul ăsta, în ciuda faptului că ați venit aici, în sală, pentru a urmări o piesă de teatru, mă văd nevoit să spun „pas”. Și rețineți, pentru prima pagină a ziarelor: actorul care urma să interpreteze... mă știți cu toții, nu? Mă cunoașteți de atâția ani, sunt un actor mare, cu personalitate! Pentru ziare deci, pentru prima lor pagină, atenție: actorul care urma să interpreteze rolul principal din piesa **Audiență 0**, refuză compromisul – subliniați vă rog „compromisul” – de a juca într-o asemenea idioțenie!

Tânărul iese din cabina liftului, face cu mâna spectatorilor și se îndreaptă spre culise; pe scenă rămâne doar cabina goală. Din culise se aud însă niște voci. Una din ele este cea a Tânărului, cealaltă a Regizorului.

Regizorul: Ce-ai făcut, netotule?! Mă nenorocești! Cum poți să spui așa ceva publicului? Ce-ți veni?

Tânărul: Nu puteam juca într-o asemenea porcărie!

Regizorul: De când naiba ai devenit critic de artă? Ești un pârlit de actor! Auzi, mare actor care nu acceptă compromisuri! Mare?! Mic, pârlit, cantitate neglijabilă, asta ești! Las' că te aranjez eu! Crezi că mai prinzi

vreun rol? M-ai nenorocit pe mine, dar las' că te nenorocesc și eu pe tine!

Tânărul: Te crezi Lăpușneanu-Vodă?

Regizorul: Las' c-o să vezi tu! Ai totuși o șansă, pentru care ar trebui să-mi pupi mâna: du-te și le spune cretinilor ăloră din sală că așa e regia, că totul a fost o farsă. Și reia-ți naibii locul în lift!

Tânărul: Mă duc pe dracu'!

Regizorul: Nu te duci?!

Tânărul: Nu!

Regizorul: Nu?!

Tânărul: Ți-am spus că... (*începe să râdă, tot mai tare.*) Microfonul...

Regizorul: Ce-i cu microfonul?

Tânărul: E deschis. Toată conversația noastră s-a auzit. (*Alt hohot de râs.*) Au auzit toți cretinii din sală, așa cum ai binevoit să-i numești!

Regizorul: Cum să...?! Paștele și dum...!

Se aude un sunet prelung, ascuțit, ca și cum s-ar lucra la microfon, apoi, pentru câteva clipe, tăcere. După care, fără ca vreun alt microfon să fie deschis, din culise vor porni către spectatori câteva zgomote greu de deslușit, ceva ce seamănă oarecum cu zgomotele auzite în timpul unei bătăi.

În fine, mai trece un minut, mai trec poate două,

după care apare pe scenă un Oficial, îmbrăcat la costum.

Oficialul: Stimați spectatori, ne cerem scuze pentru ce s-a petrecut până acum. Actorul principal a suferit o criză de personalitate. Nu e foarte grav... A fost chemată salvarea, nu vă neliniștiți. Totul va reintra în normal. Singura schimbare va fi cea a actorului care interpretează rolul principal. Vă mulțumim pentru înțelegere și vă rugăm să manifestați în continuare același interes pentru spectacolul ce va urma.

Cortina cade, apoi se ridică, fără a prelungi pauza mai mult decât e necesar pentru ca un alt actor să ajungă în cabina liftului. Imediat ce cortina se ridică, Tânărul se va aranja în oglinda aflată în cabină.

Tânărul (*aproape mulțumit de sine*): Mustața mi-e în regulă. Sprâncenele frumos arcuite. Buzele, bărbia... Cine îmi spunea că buzele mele și bărbia, împreună, fac un cerc perfect? Ah, cum o chema? Cum naiba o chema?! (*Rămâne gânditor câteva clipe, întorcându-se cu fața la spectatori, cu spatele la oglindă; în fine, dă din mână a lehamite.*) Ce-mi pasă?! O chema cum o chema. Dacă nu cumva altfel. (*Începe brusc să râdă, așezându-se pe podeaua liftului. Își pune capul în mâini, și hohotește; după câteva clipe își scutură*

capul, se ridică în picioare și încearcă să-și continue monologul.) Oricum, am cunoscut-o pe vremea când am dat la facultate. Era o facultate serioasă, una particulară, iar faptul că am fost admis mi se datorează în totalitate. La examen mi-au fost puse câteva întrebări dificile, de genul: „Dacă ai zece mere într-o mână și șapte pere în cealaltă, câte fructe ai în mâini?”. Am calculat rapid, prin câțiva radicali și două fracții, iar rezultatul a fost clar: douăzeci și șapte virgulă trei fructe! Se pare că am dat răspunsul corect, din moment ce... (*Ezită; încearcă să continue.*) ... din moment ce...

Tânărul se oprește în această clipă din monolog și, nemaiputându-și stăpâni hohotul, dă din mână a lehamite, exclamă: „Ce prostie!” și fuge în culise; după un minut, sau poate două, de liniște enervantă, Tânărul revine pe scenă.

Tânărul (*spășit*): Ieșirea mea de mai înainte a fost regizată (Se uită tâmp la spectatori, apoi, zâmbind:) Cel puțin așa mi-a cerut **Regizorul** să vă spun. (*Hohotind:*) Plecați acasă, oameni buni, piesa asta e o tâmpenie!

Fuge, hohotind, în culise. De acolo se aud iarăși zgomote de nedeslușit, ceva ce seamănă oarecum cu zgomotele auzite în timpul unei bătai. După câteva secunde,

poate minute, pe scenă apare Oficialul.

Oficialul: Dragi, stimați și plăcuți spectatori, după cum bine v-ați dat seama, inteligenți, culți și nu numai atât fiind, ceea ce s-a întâmplat până acum nu a fost altceva decât un scenariu. Fiecare dintre cei doi actori – repet: după cum bine v-ați dat seama! – și-au interpretat rolurile. Din acest moment însă, eu sunt

cel care
îi voi
înlocui.

Nu
pentru
că așa
vreau,
ci
pentru
că așa
trebuie.

Adică
nu
pentru
că
trebuie,

urăsc cuvântul ăsta, „trebuie”, deci nu pentru că așa trebuie, ci pentru că așa e în scenariu. În scenariu

scrie că **Oficialul**, adică eu, se va transforma în **Tânăr**, adică tot eu. Cu alte cuvinte... adică... cum să vă spun? Mă bag în cabină și susțin monologul ăla... (*Pentru sine, în șoaptă:*) Lua-l-ar naiba de monolog!

Fostul Oficial intră în cabină și se pregătește să joace rolul Tânărului.

Tânărul (*privindu-se în oglindă, aproape mulțumit de sine, cu un ton monoton, insipid, care-l definește ca diletant într-ale actoriei*): Mustața mi-e în regulă. Sprâncenele frumos arcuite. Buzele, bărbia... Cine îmi spunea că buzele mele și bărbia, împreună, fac un cerc perfect? Ah, cum o chema? Cum naiba o chema?! (*Rămâne gânditor câteva clipe, întorcându-se cu fața la spectatori, cu spatele la oglindă; în fine, dă din mână a lehamite.*) Ce-mi pasă?! O chema cum o chema. Dacă nu cumva altfel. Oricum, am cunoscut-o pe vremea când am dat la facultate. Era o facultate serioasă, una particulară, iar faptul că am fost admis mi se datorează în totalitate. La examen mi-au fost puse câteva întrebări dificile, de genul: „Dacă ai zece mere într-o mână și șapte pere în cealaltă, câte fructe ai în mâini?”. Am calculat rapid, prin câțiva radicali și două fracții, iar rezultatul a fost clar:... ăăă (*Se oprește, privește tâmp spre spectatori, își scoate o*

batistă, se șterge de transpirație, privește iar tâmp spre spectatori. Apoi, parcă amintindu-și brusc ceva, se uită spre cabina Sufleurului.)

Vocea Sufleurului (*în șoaptă*): Douăzeci și șapte virgulă trei fructe.

Tânărul (*ducându-și instinctiv mâna spre ureche*): Hă?

Vocea Sufleurului (*în șoaptă*): Douăzeci și șapte virgulă trei fructe.

Tânărul (*nedumerit*): Hă?

Vocea Sufleurului (*în șoaptă*): Douăzeci și șapte virgulă trei fructe.

Tânărul (*disperat*): Hă?

Vocea Sufleurului (*urlând*): Douăzeci și șapte virgulă trei fructe, boule!

Tânărul (*mecanic, spre spectatori*): Trei fructe, boule!

Sufleurul iese din cușca sa nervos și se îndreaptă spre culise.

Sufleurul (*înainte de a dispărea în culise*): Numai idioți în teatrul ăsta! Demisioniez!

Tânărul (*urmărindu-l pe Sufleur, mecanic*): Numai idioți în teatrul ăsta! Demisioniez!

Tânărul își pune mâna la gură, începe să plângă și, hohotind a jale, fuge în culise. De acolo se aud zgomote

greu de deslușit, ceva ce seamănă oarecum cu zgomotele auzite în timpul unei bătai. După un minut, poate două, tăcere deplină. Doar la un moment dat se aude vocea Sufleurului.

Vocea Sufleurului: Actor?! Eu?! De când am așteptat clipa asta!

În sfârșit, după alte câteva minute, pe scenă apare Sufleurul, îmbujorat, fericit. Surprinzător, el nu se îndreaptă spre cușca sa, ci intră în cabina liftului; din acest moment, firesc, Sufleurul devine Tânărul.

Tânărul (*privindu-se în oglindă, teribil de emoționat, bâlbâindu-și discursul*): Mustața mi-e în regulă. Sprâncenele... frumos arcuite. Buzele..., bărbia... Cine îmi spunea... cine îmi spunea... că... buzele mele și bărbia, împreună, fac un cerc perfect? Perfect? Ah, cum o chema? Cum na... naiba o chema?! (*Rămâne gânditor câteva clipe, întorcându-se cu fața la spectatori, cu spatele la oglindă; în fine, dă din mână a lehamite.*) Ce-mi... îmi pasă? O chema... cum o chema. Dacă nu cumva altfel. Ori... oricum, am cunoscut-o pe vremea când am... când am dat la facultate. (*Răsuflă cu greutate, frământat de emoții. Apoi, brusc, își duce mâna la inimă.*) Ah! (*Cade.*) Oh!

(*Întins pe jos, dându-și ultima suflare.*) Tocmai acum?
Tocmai când am devenit actor? (*Moare.*)

După câteva secunde, pe scenă apar doi oameni, care se învârt haotic în jurul celui căzut. Unul dintre ei, care pare a fi doctor, îi ia pulsul Sufleurului, după care, impacientat, îl apucă de limbă și trage de ea. Celălalt se miră de această acțiune a Doctorului.

Celălalt: De ce naiba îl tragi de limbă?

Doctorul: Ca să nu se sufoce.

Celălalt: A, deci trăiește?

Doctorul: Nu.

Celălalt: Păi, atunci, de ce îl mai tragi de limbă?

Doctorul: Asta-i procedura.

Celălalt: Chiar și când omul a murit?

Doctorul: Nu, doar atunci când trăiește.

Celălalt: Păi, tocmai ai spus că a murit!

Doctorul: Da, a murit.

Celălalt dă din mână nervos și renunță la a-l mai chestiona pe Doctor. Doctorul continuă să-i tragă Sufleurului limba afară. După vreun minut, Doctorul se ridică și dă din umeri neputincios.

Doctorul: Nu se mai poate face nimic. A murit.

Celălalt: A murit de două minute!

Doctorul: Da.

Celălalt: Păi, atunci, de ce l-ai mai tras de limbă?

Doctorul: Asta-i procedura.

Celălalt: Chiar și când omul a murit?

Doctorul: Nu, doar atunci când trăiește.

Celălalt: Păi, el era deja mort!

Doctorul: Da, era mort.

Doctorul și Celălalt îl apucă de picioare pe Sufleur și îl trag afară de pe scenă; după vreun minut, sau două, apare Alt Oficial.

Alt Oficial: Stimați spectatori, întrucât pe această scenă s-a întâmplat o tragedie, suntem nevoiți să încheiem aici spectacolul. Ne pare rău că ați pierdut banii, dar trebuie să recunoașteți că nu ați cheltuit prea mult pentru a vedea o piesă de teatru. În ultima vreme teatrul este atât de prost plătit, iar dumneavoastră dați pe un bilet atât de puțin, încât nici nu mai are rost să vorbim. Parcă actorii, regizorii, toți oamenii de teatru ar fi niște cerșetori. Dacă punem prețuri mai mari, faceți ifose, nu vreți să veniți. Dacă... (*Se aude O voce din culise:* „Gata, domnule!”) Ah, dar nu despre asta trebuia să vorbesc. S-a întâmplat deci o tragedie, care, sper că sunteți în asentimentul meu, nu poate fi

întărită în bancnote. De aceea vă anunțăm că spectacolul de azi s-a încheiat și vă invităm, cu adâncă părere de rău, altă dată la spectacolele noastre. Adică, vă invităm fără păreră de rău. Vă așteptăm cu dragoste. Și cu mai mulți bani. La revedere!

Alt Oficial se înclină ceremonios spre spectatori și pleacă de pe scenă. Apar doi lucrători, care, plângând, demontează cabina liftului. După care pleacă și ei în culise, scena rămânând absolut goală. În sală se aprind luminile.

– CORTINA –

ACTUL INTERMEDIAR

PERSONAJELE

Regizorul

Primul actor care l-a interpretat pe Tânăr

Al doilea actor care l-a interpretat pe Tânăr

Oficialul

Alt Oficial

Sufleurul

Doctorul

Celălalt

Îngrijitorul

DECORUL

În fundal, câteva rânduri de scaune goale, iar pe perete un decor care imită o sală de spectacole golită de spectatori, ca o continuare a primelor scaune, reale. Cu alte cuvinte, o sală fără spectatori. Doar într-un colț, așezat în semiîntineric pe unul dintre scaune, se vede, nemișcată, o mogâldeată.

În fața acestei săli de spectacole false, Regizorul,

Primul actor care l-a interpretat pe Tânăr, Al doilea actor care l-a interpretat pe Tânăr.

Regizorul: Suntem singuri?

Primul actor care l-a interpretat pe Tânăr: Singuri.

Al doilea actor care l-a interpretat pe Tânăr: În sfârșit!

Regizorul (*arătând spre colțul sălii unde se vede mogâldeța*): Dar ă! de colo cine-i, mă rog?

Primul actor care l-a interpretat pe Tânăr: Cine ești, băi?

Al doilea actor care l-a interpretat pe Tânăr: Cine dracu' ești, nenicule?

Regizorul (*către culise*): Vedeți că mai avem un spectator în sală!

Pe scenă apar: Oficialul, Alt Oficial, Doctorul, Celălalt, Sufleurul, în timp ce Regizorul, Primul actor care l-a interpretat pe Tânăr și Al doilea actor care l-a interpretat pe Tânăr dispar în culise.

Oficialul (*spre mogâldeța din sală*): Ce vrei, omule?

Alt Oficial: Nu vezi că spectacolul s-a terminat?

Doctorul: Du-te acasă!

Celălalt: Nu ne mai deranja.

Sufleurul: Credeai că n-am murit, neică? Iaca, sunt mort!

Sufleurul cade la pământ și începe să horcăie. Doctorul se repede spre el, însoțit de Celălalt. Doctorul se apucă să-l tragă de limbă pe Sufleur, în timp ce toate personajele, mai puțin Celălalt fug repede în culise.

Celălalt: De ce naiba îl tragi de limbă?

Doctorul: Ca să nu se sufoce.

Celălalt: A, deci trăiește?

Doctorul: Nu.

Celălalt: Păi, atunci, de ce îl mai tragi de limbă?

Doctorul: Asta-i procedura.

Celălalt: Chiar și când omul a murit?

Doctorul: Nu, doar atunci când trăiește.

Celălalt: Păi, tocmai ai spus că a murit!

Doctorul: Da, a murit.

Celălalt dă din mână nervos și renunță la a-l mai chestiona pe Doctor. Doctorul continuă să-i tragă Sufleurului limba afară. După vreun minut, Doctorul se ridică și dă din umeri neputincios.

Doctorul: Nu se mai poate face nimic. A murit.

Celălalt: A murit de două minute!

Doctorul: Da.

Celălalt: Păi, atunci, de ce l-ai mai tras de limbă?

Doctorul: Asta-i procedura.

Celălalt: Chiar și când omul a murit?

Doctorul: Nu, doar atunci când trăiește.

Celălalt: Păi, el era deja mort!

Doctorul: Da, era mort.

Doctorul și Celălalt îl apucă de picioare pe Sufleur și îl trag afară de pe scenă; după vreun minut, sau două, apare Alt Oficial.

Alt Oficial: Stimate spectator, întrucât pe această scenă s-a întâmplat o tragedie, suntem nevoiți să încheiem aici spectacolul. Ne pare rău că ai pierdut banii, dar trebuie să recunoști că nu ai cheltuit prea mult pentru a vedea o piesă de teatru. În ultima vreme teatrul este

atât de prost plătit, iar dumneata dai pe un bilet atât de puțin, încât nici nu mai are rost să vorbim. Parcă actorii, regizorii, toți oamenii de teatru ar fi niște cerșetori. Dacă punem prețuri mai mari, faci ifose, nu vrei să vii. Dacă... (*Se aude O voce din culise:* „Gata, domnule!”) Ah, dar nu despre asta trebuia să-ți vorbesc. S-a întâmplat deci o tragedie, care, sper că ești în asentimentul meu, nu poate fi întărită în bancnote. De aceea te anunțăm că spectacolul de azi s-a încheiat și te invităm, cu adâncă părere de rău, altă dată la spectacolele noastre. Adică, te invităm fără păreri de rău. Te așteptăm cu dragoste. Și cu mai mulți bani. La revedere!

Alt Oficial pleacă în culise. Mogâldeața rămâne însă în sală.

Apare Regizorul, care se îndreaptă nervos spre scaunul unde se află mogâldeața. După un minut, în care nu se deslușește prea bine (locul e în semiîntuneric) ce se întâmplă, Regizorul revine. Alături de el se află Îngrijitorul. Pe scenă apar Alt Oficial și Sufleurul.

Regizorul (*trăgându-l de haine pe Îngrijitor*): ăsta era, dom'le. ăsta stătea în sală. Și noi, ca proștii, l-am crezut spectator!

Îngrijitorul: Iertați-mă!

Alt Oficial: De ce ne-ai mai lăsat să jucăm scena asta cu mortul, dacă tu erai?

Sufleurul: Crezi că e așa ușor să mor când ți se scoală ție?!

Îngrijitorul: Dormeam...

Alt Oficial: Dormeai?!

Regizorul: Dormeai?! La piesa mea?!

Apar toate celelalte personaje.

Regizorul: ăsta era, lua-l-ar dracu'! Dormea, auzi!

Ceialți se îndreaptă nervoși spre Îngrijitor care, îngrozit, sare de pe scenă și o ia la fugă. Ceialți încep să râdă.

Regizorul (*revenindu-și primul din veselie*): Gata băieți, ne-am distrat cât ne-am distrat. Acum, gata comedia. La treabă!

Oficialul: La treabă!

Alt Oficial: La treabă!

Primul actor care l-a interpretat pe Tânăr: La treabă!

Al doilea actor care l-a interpretat pe Tânăr: La treabă!

Sufleurul: La treabă!

Doctorul: La treabă!

Celălalt: La treabă!

După ce spun aceste cuvinte, personajele se înclină ironic către sala goală și, rând pe rând, dispar în culise.

– CORTINA –

ACTUL AL DOILEA

PERSONAJELE

Tânărul (interpretat de Primul actor care l-a interpretat pe Tânăr)

Al doilea actor care l-a interpretat pe Tânăr

Oficialul

Sufleurul

Doctorul

Celălalt

Alt Oficial

Îngrijitorul

DECORUL

În sala din fundal toate locurile sunt ocupate de păpuși, manechine. Acum și imaginea de pe perete se schimbă, în continuarea primelor rânduri de scaune se va afla o imagine care să creeze senzația că avem o sală plină tot cu manechine. Manechine cu peruci blonde, cu peruci brunete, cu peruci șatene. Manechine cu batic, manechine fără batic. Manechine îmbrăcate în costum sau manechine

îmbrăcate în treninguri. În fine, manechine. Important este că fiecare dintre manechinele care vor interveni în piesă va fi echipat cu un difuzor, care se va vedea la ce va folosi.

Pe scenă se află din nou montată cabina unui lift. În cabină este doar o oglindă. După ridicarea cortinei, în interior va fi Tânărul, care se va aranja în oglindă.

Tânărul (*aproape mulțumit de sine*): Mustăța mi-e în regulă. Sprâncenele frumos arcuite. Buzele, bărbia... Cine îmi spunea că buzele mele și bărbia, împreună, fac un cerc perfect? Ah, cum o chema? Cum naiba o chema?! (*Rămâne gânditor câteva clipe, întorcându-se cu fața la spectatorii-manechine, cu spatele la oglindă; în*

fine, dă din mână a lehamite.) Ce-mi pasă?! O chema cum o chema. Dacă nu cumva altfel. Oricum, am cunoscut-o pe vremea când am dat la facultate. Era o facultate serioasă, una particulară, iar faptul că am fost admis mi se datorează în totalitate.

Un manechin brunet (*prin difuzorul personal*): Huooo! Huuuuuuuuu!

Tânărul (*încercând să ignore intervenția manechinului spectator*): Cum spuneam, era o facultate serioasă, una particulară, iar faptul că am fost admis mi se datorează în totalitate. La examen mi-au fost puse...

Un manechin brunet (*prin difuzorul personal*): Huooo, băi, ești surd?! Sau ești prost?! Huuuuuuuuu!

Tânărul (*băgându-și mâna dreaptă sub vestonul în care e îmbrăcat*): Stimate spectator, am încercat să te ignor, dar este imposibil. Țin să îți aduc la cunoștință faptul că intervenția dumitale este deranjantă. Din acest motiv mă văd nevoit să acționez în consecință.

Tânărul scoate de sub veston o mitralieră, o îndreaptă spre Un manechin brunet și trage. Gloanțele se împrăstie, lovind alte cinci-șase manechine. Imediat, din culise se aud strigăte de fericire: „Bravo!”, „Felicitări!”, „Bis!”, „Bis!”, „Bis!”. În consecință, răspunzând „bis”-urilor, Tânărul mai trage o rafală, împușcând încă cinci-șase manechine. Apare Îngrijitorul, care începe să strângă manechinele

împușcate și să le scoată din sală.

Tânărul (*suflând nepăsător în gurile de foc ale mitralierei și vârând-o înapoi sub veston*): Era deci o facultate serioasă, una particulară, iar faptul că am fost admis mi se datorează în totalitate. La examen mi-au fost puse câteva întrebări dificile, de genul: „Dacă ai zece mere într-o mână și șapte pere în cealaltă, câte fructe ai în mâini?”. Am calculat rapid, prin câțiva radicali și două fracții, iar rezultatul a fost clar: douăzeci și șapte virgulă trei fructe! Se pare că am dat răspunsul corect, din moment ce atunci când le-am înmănat examinerilor trei milioane de lei, ei mi-au eliberat legitimația de student la universitatea particulară din orașul în care locuiesc. Mama s-a mândrit întotdeauna cu faptul că am ajuns să fiu student. Eu mă mândresc mai mult cu altceva: fiind în facultate, am reușit să dau dovadă de un moment de curaj pe care n-o să-l uit vreodată. Certându-mă într-o zi cu un coleg, ne-am luat la bătaie. În timp ce el era deasupra mea și...

Un manechin cu batic (*prin difuzorul său, ironic*): ...și ce făcea, mă rog, deasupra ta?

Tânărul (*încercând să ignore vocea venită din sală*): ...era deasupra mea și mă lovea cu...

Un manechin cu batic (*prin difuzorul său, ironic*): ...și te

lovea cu măciuca lui, nu? Homalăule, fetițo, poponarule!

Tânărul (*băgându-și mâna dreaptă sub vestonul în care e îmbrăcat*): Stimate spectator, am încercat să te ignor, dar este imposibil. Țin să îți aduc la cunoștință faptul că intervenția dumatăle este deranjantă. Din acest motiv mă văd nevoit să acționez în consecință.

Tânărul scoate de sub veston mitraliera, o îndreaptă spre Un manechin cu batic și trage. De pe țeavă nu mai pornește nici un glonț. Tânărul scutură mitraliera, apoi trage iar. Nimic.

Tânărul (*spre culise, cerând ajutor*): Domnule regizor!

Regizorul (*din culise, iritat*): Împușcă-l, dom'le, apoi du-ți mai departe monologul.

Tânărul (*spre culise, iritat la rândul lui*): Dar, domnule regizor...

Regizorul (*apărând pe scenă, foarte nervos*): Ce naiba vrei?!

Tânărul (*ridicând din umeri, arătând mitraliera*): Domnule regizor, îmi pare rău, dar nu mai am gloanțe...

Regizorul: Și cine te enervează?

Tânărul (*arătând cu mâna spre Un manechin cu batic*): Respectivul!

Regizorul sare de pe scenă, tremurând de nervi, se

repede la Un manechin cu batic și începe să-l strângă de gât, apoi să tragă de el, îl trânteste la pământ, îl calcă în picioare. Din manechin sar câlți, lână, baticul îi flutură prin aer, ochii îi plesnesc sub tălpile atacatorului...

Regizorul (*mulțumit de masacrul, privind turbat în jur*): Mai vrea cineva?

Câteva manechine din jur (*prin difuzoarele lor, în cor*): Nuuu!

Regizorul se repede spre alt manechin și-l dezmembrează și pe acesta.

Regizorul: La reprezentăția piesei mele să nu spuneți nu, ați înțeles?! Reiau întrebarea: mai vrea cineva?!

Câteva manechine din jur (*prin difuzoarele lor, în cor*): Nuuu!

Regizorul se repede spre alt manechin și-l dezmembrează și pe acesta.

Regizorul: Repet, pentru cine n-a înțeles: la reprezentăția piesei mele să nu spuneți nu! În concluzie, reiau întrebarea: mai vrea cineva?!

Câteva manechine din jur (*prin difuzoarele lor, în cor*): Daaa!
Regizorul scoate de sub un scaun o canistră cu

benzină, stropește aiurea manechinele, aprinde apoi un chibrit și îl aruncă în mulțime.

Manechinele (*prin difuzoarele lor, voci disperate*): Ah! Oh!
Ce crimă! Ce durere!

Regizorul (*rânjind, în extaz*): Ah! Oh! Ce crime! Ce dureri!

Tânărul (*aplaudând de pe scenă*): Minunat! Minunat,
maestre! Acum pot să continuu?

Regizorul face un semn afirmativ, apoi pleacă spre culise, lăsând în urma sa în flăcări o parte a manechinelor-spectatori. În scurt timp apare Îngrijitorul, care stinge manechinele-spectatori cu un extingtor, apoi le scoate din sală, în timp ce Tânărul așteaptă răbdător.

Tânărul (*fericit*): Cum spuneam, fiind în facultate, am reușit să dau dovadă de un moment de curaj pe care n-o să-l uit vreodată. Certându-mă într-o zi cu un coleg, ne-am luat la bătaie. În timp ce el era deasupra mea și mă lovea cu pumnii în față, eu am strigat nervos: „Luați-l de pe mine, că-l omor!”. De frică să nu-l omor, alți colegi de-ai mei l-au luat de pe mine, iar eu am putut astfel să ajung mai repede la spital, unde m-am internat pentru următoarea săptămână.

Manechinele rămase în sală (*prin difuzoarele lor*): Ha, ha, ha!
Hi, hi, hi!

Tânărul (*serios, ignorând veselia manechinelor-spectatori*):
Am terminat facultatea după șapte ani, pe când eram în anul doi de studii...

Manechinele rămase în sală (*prin difuzoarele lor*): Ha, ha, ha!
Hi, hi, hi!

Tânărul (*serios, ignorând veselia manechinelor-spectatori*):
Am terminat deci facultatea după șapte ani, pe când eram în anul doi de studii, iar profesorii au spus că nu mai pot să facă față unuia ca mine. Conștient fiind că le sunt superior...

Manechinele rămase în sală (*prin difuzoarele lor*): Ha, ha, ha!
Hi, hi, hi!

Tânărul (*serios, ignorând veselia manechinelor-spectatori*):
Conștient fiind deci că le sunt superior, am decis să plec cu fruntea sus din acea instituție de învățământ și să mă angajez. Nu mi-a fost greu să găsesc un loc de muncă. Imediat ce mi-am oferit serviciile am fost angajat de un ziar important. E o muncă pe care o fac cu mare plăcere și astăzi. Pentru mine punctul culminant al zilei e momentul în care privesc ziarul și m-apuc să strig: „la jurnalul, neamule!”. Cu vocea mea fermecătoare, reușesc să vând aproximativ o sută de bucăți pe zi...

Manechinele rămase în sală (*prin difuzoarele lor*): Ha, ha, ha!
Hi, hi, hi!

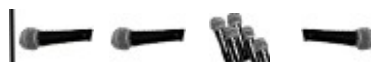

Tânărul (către manechinele–spectatori): Stimați spectatori, am încercat să vă ignor, dar este imposibil. Țin să îți aduc la cunoștință faptul că... (*Renunțând brusc la calmul său.*) Să vă ia dracu' pe toți! Asta nu e comedie, asta e dramă! Râdeți ca proștii la o dramă! Educați-vă înainte de a veni la teatru, boilor!

În acest moment pe scenă apar: Regizorul, Al doilea actor care l-a interpretat pe Tânăr, Oficialul, Doctorul, Celălalt și Alt Oficial. Fiecare dintre aceste personaje au în mână diferite arme albe: unul un cuțit, altul un topor, o coasă, o furculiță, o șurubelniță, un desfăcător de conserve sau o bătă de oină. Toate personajele, însoțite și de Tânăr, coboară de pe scenă și se reped la marionetele–spectatori. În clipele ce urmează, prin aer zboară câlți, lână, fuste, treninguri, costume, peruci blonde, brunete, șatene.

Manechinele rămase în sală (*prin difuzoarele lor*): Aaaah! Îm! Gm! Vai! Ioi! Iiih! Aoleo! Văleu! Văleleu!

Pe scenă apare, foarte vesel, Sufleurul, cu un microfon în mână. Nu se aude nimic din ce vorbește el în microfon, dar după mișcările buzelor e ușor de ghicit că spune: Aaaah! Îm! Gm! Vai! Ioi! Iiih! Aoleo! Văleu! Văleleu!

Manechinele rămase în sală (*prin difuzoarele lor*): Aaaah!
Îîh! Gîîh! Vai! loi! lîîîh! Aoleo! Văleu! Văleleu!

În sfârșit, după câteva minute de măcel, personajele revin pe scenă. Se prind mână în mână, din culise apare și Îngrijitorul, se înclină ceremonios spre sala în care se află rămășițele manechinelor-spectatori, după care dispar rînd pe rînd în culise. Difuzoarele care au aparținut manechinelor, răspândite pe sub fotoliile din sală, lansează în eter un șuvoi de aplauze.

- CORTINA -

